Radu Sergiu Ruba

Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă

ISBN 978-606-752-076-7

© Editura CHARMIDES &Radu Sergiu RUBA
str. Mihai Eminescu 13, ap. 31
Bistriţa, 420041, România Tel: 0263 236257
www.societateadeconcerte.org

Editor: GAVRIL ȚĂRMURE

RADU SERGIU RUBA

NU ÎNȚELEG CE MI SE-NTÂMPLĂ

POEME

PARTEA ÎNTÂI

OCHIURI DE TIMP

THALES
ÎN CHIP DE CUVÂNT ÎNAINTE

Experimentez ficțiunea pe apa din pahar
până se face în jur o Mare Milesiană
pe care lunec atât de repede
încât cetatea adormind cu fruntea pe corăbii
la adăpostul nopții unelteşte plutirea.

ACELA

Uite-l acolo!
Am dat în el cu pietre
l-am împroşcat cu bălegar
dar tot nu l-am clintit din loc.

Îl văd uneori aşa
ca acum
pe la apusul soarelui.

Oi fi chiar eu!
O fi adâncul acela stors din mine
când nu mă mai pot îndura
iar el simte şi iese
ca să mă apuce de guler la saltul în gol
şi să mă tragă înapoi pe ţărm.

Numai el poate fi
cum şade vânăt înaintea amurgului
trăsnind a hrubă umedă
şi scriind ca prostul o carte
pe care n-o citesc decât eu
ajungând convins că eu am scris-o
unde vine vorba de ceva ce a fost
care odată săpat în cuvinte
nici nu poate fi altfel
şi unde el ştie că eu n-am habar

că o carte-i ca o lespede de marmoră
aşteptând oricând să ne strivească.

AŞTEPTAREA

Au mai făcut-o şi alţii
la marginea deşertului
aşteptând
preţ de mai multe veacuri
şi n-au înnebunit.

Dar eu am de gând să înnebunesc
ca s-o pot iubi pe Amfisa
după bunul meu plac
fără ca vreun vânt de-al pustiei
să-mi poată scoate ochii pentru asta.

Să dau de-a dura cu toate rotunjimile ei
cu privirile acelea ruginii
să storc din trupul ei toate închipuirile.

Din trup
pentru că din mintea ei de femeie
s-au suit pe mine atâtea fantasme.

Gura lor mi-a căutat părţile umede
ca să mă sugă până la capăt
să soarbă totul
şi să mă lase aură-n jurul unui nume
singuratic
în picioare
de forma fostului sânge

care suia spre cer.

CĂLĂUZA

Am cârmuit o vreme nişte oameni
i-am călăuzit.
Mă recunoşteau şi ei ca atare
dând uşor din cap la trecerea mea
dar nescoțând o vorbă.

Căci capetele lor purtau urme vechi
atavisme grele
amintiri
din vremea semilunei
a înjumătățirii soarelui
a altor împărțiri şi ne-nmulțiri.

Îi îndemnam să nu facă altceva
decât binele
iar ei îl făceau
dând bunăoară de pomană
vedeniilor înserării
una-n dosul fiecărei case
vineție
cât cadavrul statului la pândă.

Am mai şi tras de ei
i-am şi împins
să-i scot din deznădejde
să-i țin treji.

Dar ațipeau la loc
căci numai visul
bălmăjeau ei şi tot în vis
e în stare să se culce peste rană.

I-am tot călăuzit
iar ei s-au lăsat duşi
până pe la primul salcâm
căci dincolo de acela
întunericul din ei
adânc cât somnul
s-a făcut cuvânt
s-a ridicat în două picioare
şi m-a străpuns cu aşteptarea.

FOŞNETUL HÂRTIILOR

M-au ascultat.
M-au transcris.
M-au memorat.
Glasul mi l-au sigilat
în nişte blocuri de gheață.
Mi l-au arătat.
E ca un fluture în chihlimbar
parcă ar bate din aripi.

M-au ascultat
stafie să par de cuvinte
doar de cuvinte.
Mi le-au săpat pe nişte discuri nerotitoare
în stare a mă ridica în aer
dar nu la cer.

Discurile de altădată se roteau.
Aveau o gaură la mijloc
şi se uitau cu toată gaura la tine
iar în jurul ochiului aceluia
se învârteau ca-n jurul soarelui.

M-au ascultat din naosurile lor secrete
de la distanțe mari
au pus urechile pe mine
zi şi noapte

ca să nu le scape nimic.

Simțeau că eu foşnesc indescifrabil.
Foşneam o sumă mare de bani.
Fata nu scotea un suspin.
Îi lua
iar banii dispăreau în adânc.
Sălbăticia frumuseții ei
lăsa în jur numai abisuri.

Iar naosul urla la mine:
că ce-am urmărit prin asta
că e un cod la mijloc
să le dezvălui cifrul până mâine
în caz contrar...

A fost o coală de hârtie
un poem
a foşnit îndelung
ea l-a citit
apoi l-a înghițit într-o clipită.

Au pus urechea pe mine
şi-au culcat timpanele şi peste ea.
Zbierau mereu că ei ştiu totul
au oameni
au unde invizibile şi au corpusculi
de ce nu mărturisesc de bună voie?...

Îi ascultaseră şi ei toti iubiții
voiau să mi-i dea pe o listă
s-o strâng cu uşa

să nu mai foşnească cu alţii.

Erau în stare sub tortură
să-mi smulgă poemul înghiţit demult
să smulgă şi-nghiţiturile ei
de floare carnivoră
cu versuri picurându-i pe buze
singurele boabe de sânge
pe care nu le devoră.

DEDICAȚIA

Mi s-a dedicat o poezie.
M-am speriat.
Era de bine.
Scria acolo că eu vorbind
de dragul frumuseții
debitez doar neadevăruri.

Asta ca lumea să mă asculte
să nu plece de lângă mine.
Aşa i-aş ține eu pe mulți alături
inventând noian de întâmplări
cu oameni şi cânturi
cu oraşe vii
şi cu fantome tot vii.

Şi zice poemul închinat mie:
în cuvintele orbului
iubita lui ca o umbră nemiloasă
e atât de frumoasă
că-ți vine îndată să porneşti în căutarea ei.
Te opreşti însă după zile şi nopți.
Aburul dintre tine şi ea
e atât de des
că pasul tău şi ochiul se scufundă.

Aşa stau eu

cu poemul dăruit în braţe
scoţând din vorbe fumul prin care
oameni veniţi să mă mai iscodească
se ciocnesc între ei
scrâşnesc din dinţi.
Se abţin cu greu
dar îmi zâmbesc
siliţi de noaptea ce nu mai coboară.

BOALA

O chinuia o boală
atât de rușinoasă
că nu îndrăzneam să-i dăm un nume
şi nici mâinile nu ne ascultau
când voiam s-o arătăm cu degetul.

Cum să nu te temi s-o atingi
când numele ăla fără chip
putea să-ți înfigă dinții în palmă
mărunți ca orice scriere secretă.

Zăcea fata ca moartă.
La ce să te aştepți de la anii ei
cam treisprezece şi vreo lună, două.

Plutea în schimb în jurul ei
un duh azuriu toată noaptea
abur de cer
să-l sorbi din lingură
nu alta.

Clipea aurie toată ziua
o ceață a soarelui
pe meninge să te ungi cu ea
să nu te molipseşti cât mai trăieşti.

Multă milă ne era de ea
că nu mişca
doar sufla
iar leacurile nu erau în stare
să adulmece suflarea aia.

Şi nici licărul de cer subțire
de pe piele nu-i mai năpârlea.
Îți venea să i-l scarpini
iar ea surâdea
un surâs atât de larg cât să crezi
că va privi în gol tot restul vieții.

În timp ce numele ascuns al bolii
nu avea de gând să se stingă
ba se întețea de la o vreme
cu răsfrângeri ca de lamă-ncinsă.

Atinge-o tu, țigane,
să se-nfigă scrisu-n mâna ta
şi prin tine să se afle-n lume.

Cum care mână?
Ți-o tăiem noi ca să nu mori
când te-o durea de la puroi
o să iei şi-o pensie pe chestia asta...

Ce mă?
Te temi c-ai să orbeşti
de la ținutul ochilor pe dânsa?
Şi-ți vine aşa din senin s-o omori?

Păi, cine dracu' te pune
să te tot holbezi într-acolo?
Aia nu-i frumusețe
e doar o spumă slabă de lumină.

Ce faci, nenorocitule?
N-o atinge!
Şi pentru numele lui Dumnezeu,
nu smulge cuțitul din ea
că şi pentru noi se va stinge!

DANSUL MIRESEI

Mireasa
din mijlocul norului ei de ninsoare
fulguieşte-n trecere asupra noastră...
Cum să nu visăm cu toţii
să ne culcăm cu ea?

O ţinem în braţe la vals
ne rotim
iar aura sa înspumată
se umflă între ea şi noi
de parcă ne-ar pune un deget pe buze
cât o scriere ce să ne ţină locului
pe care niciunul din noi
să nu o poată linge de plăcere.

Şi pentru ca nimeni să nu scape o şoaptă
pubisul ei rubiniu
orbindu-ne din paharele rase
ne oblojeşte gura ca pe-o rană.

SĂLCIILE

S-au împuținat oamenii de la o vreme.
Da, spune groparul,
dar nu pentru c-aş fi-ngropat vreunul
în cei douăzeci de ani
de când slujesc aici.

Vine un vânt fără chip
şi-i ridică pe toți
îi poartă în altă parte
nu se mai întorc înapoi.

Stau cu groapa asta deschisă
şi-mi tot ascut hârlețele
lopețile
atâta le-am lustruit
că mă rad de la o vreme
cu briciul în oglinzile lor.

Am sădit o pădure de sălcii
că dacă tot nu-l văd
s-aud măcar foşnetul vântului
când o fi să mă adune şi pe mine.

RUGĂCIUNEA

Cum stă neclintită pe banca din fața blocului
cu mutra ei scufundată
ai crede că se roagă
iar dac-ar fi să se ridice în picioare
s-ar dezdoi cu banchetă cu tot
ca să rămână țintuită pe lemn.

Se roagă, ai zice,
îşi imploră în tăcere zeul
îl cheamă
iar el vine pe neştiute
nevăzut
câtă vreme ea se prăbuşeşte în țărână
a spălare a picioarelor lui.

Care însă nu se opresc
şi nu e mână în jur
să zugrăvească icoanele mersului
ca şi lui să i se-nchine omul
şi câte zări atinge
tot atâtea să-nalțe biserici.

Ai zice că vorbeşte-ntr-adevăr cu cineva
după cum i se mişcă buzele
acolo jos
în praf

şi după cum nimic nu se aude.

Nu i se aude o şoaptă
în schimb se vede
o umbră cum curge din ea
prelingându-se pe sub băncuța de lemn
şi îngroşându-se
cu fălcile larg desfăcute
şi pumnul meu spart
în dinții ei de aramă.

O LITERĂ PE CER

Ca pe o literă am înălțat în aer
zmeul acesta
să scriu ceva cu el pe cer.
Nicio rugăciune de a mea
nu ajunge până acolo.

Cum le rostesc culcat pe spate
cu palmele lipite
toate vorbele-mi cad înapoi peste față.

Iar sfoara asta întinsă
e ca o lumânare
şi litera de sus
o slabă pâlpâire
ca începutul oricărei poveşti.

Mucul ei firav
tremurător
cu greu mai stă de veghe
la căpătâiul scribului din mine
scăzând însă noapte de noapte
până la ultima ceară
cu care astupă şi scrierea
şi gura spovedaniei.

Nu înţeleg ce mi se-ntâmplă

VISUL

Trebuia să vină visul
mai dintr-o parte.
Avea un fel al lui de a mă pierde
răpindu-mă de la locul meu
de uitam totul.

Şi mă regăseam departe
mirându-mă de nişte pinguini.
Unul îmi vorbea
pe altul dădeam să-l prind de-o aripă
al treilea îmi întindea o sută de lei.

Îi luam
iar durerea de cap venea tot de-acolo
nu ştiam ce să fac cu banii.

Dar visul nu se arăta.
Trebuia să fie însă prin preajmă
tavanul era şi el mai aproape
cobora tot mai jos.

Stăteam parcă într-o cameră de hotel
şi deodată am văzut o gară.
Bancnota a plecat singură din mâna mea
etichetă pe valiza unei călătoare.

Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă

Se chinuia s-o dezlipească
trăgea de ea cu dinții
trenul tăiase valiza în două
şi o târa acum pe fată cu sine.

Am alergat după ea
şi n-am mai tras-o înapoi
i-am cerut numai banii.
Visul venise.

MUNCA

Umbra mea
aura ei
absența lui
adierile celorlalți
cum că vor ajunge la program
umpleau biroul de nouă metri
pe doi virgulă cinci.
Acolo se muncea.

Munca eram noi.
Iar din noi urca un fum
dădea în hol
suia scările
să se ştie că suntem la locurile noastre
şi că... în sfârşit.

Iar prin ceea ce ieşea din noi
arătam că respirăm
că iscălim
că am putea fi trimişi oriunde
până şi pe unde nu mai umblase nimeni
şi că am putea să ne întoarcem.

Şi din plecările astea
din opririle-ntr-un loc sau altul
din rătăciri

Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă

din reveniri
niciodată întâmplate
dar oricând cu putință
capetele noastre ar fi fost în stare
tablouri să se-nșire pe pereți.

Se-ngroşa şi fumul stors din ceea ce
era mai adânc în noi
decât noi înşine.

Şefii nu ştiau asta
la ultimul etaj
dar tuşeau din ce în ce mai des
ba se şi porniseră să scuipe.

Da, da, se munceşte la noi
spuneau dânşii coborând în inspecții
şi vâzându-ne cum iscălim cu degetul
apăsând pe toate rănile.

Şi-au poruncit ca fumul să-nceteze
şi să semnăm de-acum doar cu condeiul
ca sângele din rană
odată cu scrisul
să se poată scurge liniştit.

Iar când scrisul se va termina
sângele nostru cum îl visasem
să picteze golul de pe ziduri.

BOCITOAREA

În negru de sus până jos
cu broboada pe cap
cu ochii gata de înlăcrămare
cum s-o recunosc?

Ba mai şi-ncepuse să sloboadă nişte jeluiri
vreo trei silabe şerpuite
dă-lă-lăăă...
şi altele mai sfâşiate
uu-uuu-uuăă...

Arăta ca un cartof prelung
pus să stea în picioare
învăluit în funingini.

O ştiam doar lujer de zambilă
dezbrăcată şi plină de picuri
clipind la mine fără încetare.

Cimitirul scânteind de brumă
scotea aburi din noi
groşi
iar din ea o aţă de lumină
târâtoare
pe faţa aerului.

Gligooreeee!...
Gâlgâia glasul ei
bucăți-bucăți,
pe mine cui mă...

Cui mă lași
ar fi urmat să urle
dar zâmbetul ei auriu
mă plesnea mereu peste obraz.

Tu, aici?
Am apucat s-o-ntreb între jelanii.

Dar unde-ai vrea să fiu?
Câştig şi eu un ban!

Bine
dar banii de la mine
nu-ți ajung?

Ăştia de la mort aduc mai mult noroc.
Mă gândesc să-i îngrop şi pe ei
într-o oală de pământ
noaptea
singură
eu şi săpăturile mele.

Sînt bani frumoşi
stau să mă uit şi la ai tăi
dar nu apuc să-i văd

se risipesc cât ai clipi.

Îți cumpăr şi eu o ulcea
ține-i şi pe ai mei în pământ
spre miazănoapte
o să-ți stea de pază
mult şi bine.

Nici vorbă.
Banii tăi se duc.
Aşa cum şi tu te vei duce
o să te bocesc mult.
Cu ăştia treizeci de ani dintre noi
am toată vremea
o să-mi şi pară rău.

Deschise gura să-mi bocească numele.
I-am făcut semn că dacă nu se opreşte
i-o astup cu un sărut
acolo
în vârful procesiunii.

O închid cu greu gura asta.
Mi-ar fi plăcut să mă săruți aici
cu jalea grea de oameni peste noi
cu pasărea aia cenuşie şi lungă
ce se roteşte şi iar se întoarce.

Cinstită să fiu până la capăt
nici eu nu pot.
Iar ție văd că-ți mai rămâne mult
chiar că-ți mai rămâne de trăit

iar mie tot atât
cât să-mi ascut pe tine cântarea.

APROAPE DE CAPĂT

Ani lungi i-am purtat prin deşert
eram aproape de capăt
o cometă se târa pe deasupra
coada ei lovea din când în când zodiile mai tulburi
înseninându-ne
ca să putem citi literele aruncate din cer.

Nu le citeam decât eu
cu voce tare.
Ridicam de jos câte una înaintea lor:
Gama, repetau cu toţii după mine pe două voci,
Gama.

Trăgeam nădejde ca cititul
să-l soarbă barem prin urechi
căci nimic nu se lipea de ochii lor.

Literele le-am cules din nisip
eram aproape de capăt
şi le-am dat să pună mâna pe ele.

Le-am împărţit pe toate
câte una de fiecare neam.
Le pipăiau îndelung
le duceau şi la nas.
Cometa scăpăra asupra lor a şarpe sfânt.

Încercat-au slovele cu vârful limbii
şi-au înfipt şi dinții în ele
scuipându-le-ndată de frică.

Le-am ridicat degrabă de pe jos
legând cinci din ele
într-un singur cuvât
pe care descifrându-l
aveau s-atingă celălalt țărm.

Nu au fost în stare să-l citească.
I-am ispitit atunci cu iertarea
c-o oază plină de curmale
i-am ademenit cu mântuirea
cu învierea
cu reîncarnarea.

Au îngenuncheat în sfârşit
şi-n lipsă de altă ştiință
au sărutat măcar cuvântul
mădular cu mădular
i s-au închinat
i-au adus jertfe
că poate şi zid să se facă
prăpastie să se facă
dar nu carte ca să-i stoarcă de puteri
şi să-i orbească.

POETUL ÎNNEBUNIND

Urletul de nebunie al poetului
s-a întins de jur împrejur
cale de nouă castele
ecoul i s-a-ntors din toate înălțimile
La vale cu pietre cu tot.

Ruperea de nori de după aceea
ne-a despărțit pe unii de alții
strunele de cântec
templele de zeii lor
ca prin noile desprinderi dintre noi
să se poată scurge mirarea.

La urletul înnebunirii
s-a dezlănțuit o lumină atât de mare
că nimic nu s-a văzut în preajmă
preț de o zi sau de două
iar la potolirea luminii
nimic nu a mai fost ca înainte.

Preoții plângeau prin alte altare
soldații-şi răsturnau în cap pâlniile de obuz
ursitoarele sfârşeau în vânt
expirând acolo adevărul.

Puțini scăpau

spărgându-şi cu un pocnet cerul gurii
dar şi mai puțini izbuteau să fugă
căzând apoi pradă nopții
căci numai pe-ntuneric
versurile poetului se porneau a umbla
şi a lua urma omului.

Cu nările umflate multe versuri
cu ochii scăpărând
cu sânge proaspăt în gingii
cu pas vătuit
gata să-ți sară în față.

Scape cine poate!
Căci versurile bântuiau pretutindeni
jucându-şi noaptea flăcările pe comori
trăgând nevăzute clopotele-n plină zi.

Unde nu le-auzeai
le vedeai dănțuind
unde nu le vedeai
le auzeai cântând.

Timp în care nebunia poetului
cobora pe acoperişuri.
Ochiul ei vânăt picura încet
iar ochiul cel verde răzbătea prin pereți
privind în noi ca-ntr-o pivniță strâmbă
plină de stafiile morților beți.

Nicăieri nu scria asta
pereții stăteau goi

nicio literă pe cărămidă.
Dar orice fel de literă aici
crescând din lăcrămări sute de ani
săpându-se încet prin vreo firidă
şi şerpuind s-ajungă la un vers
se va sili să ne ucidă.

SCRISUL

De cum m-apuc să scriu
cu toate neputințele mele
fără de coală în față
ci zgâriind din minte de-a dreptul pe cer
de-ndată ce m-apuc, zic,
mă ia cu somn.

Aț̦ipesc.
Tot scrisul mă trezeşte
ningându-mi de sus peste față
şi peste buze.

Scuip.
Nepricepând ce-ar putea să fie
aşa cum am scuipat în viață
vreo şapte iubiri.

Mi se aşezaseră pe limbă.
Şi-n loc să le mângâi până la capăt
pe una am lipit-o c-o flegmă de geam
icoană pe sticlă nu alta.

Ochii ei negri
şi glasul acela de aur
mă strâng şi astăzi de gât
dacă în vis

uit să mă rog pentru ea.

SCAPE CINE POATE

Te-am ascultat, Ruba,
nu mi-ai scăpat
de la toate depărtările te-am interceptat
te-am auzit
m-am strecurat în odaie cu tine
ți-am întârziat o vreme pe buze
m-am culcat pe pieptul tău
dar nu m-ai simțit.

Iar tu habar nu ai că eu sunt femeie
şi tânără
şi singură.

Am ochi căprui...
Avem urechi lungi
da,
avem spioni şi-avem timpane
îți putem lua pulsul oriunde ai fi.

Dar m-ai şi plictisit, Ruba,
m-am ofilit din cauza ta
nopți întregi îmi frământai aceeaşi frază
o am înregistrat
o am transcris
pileai cuvintele fără-ncetare.

Ascultându-te
vedeam cum fulguieşte pilitura
cum trece raza lunii prin ninsoare.

Frază e despre o crimă.
te juri întruna că n-ai săvârşit-o.
Ştim foarte bine asta.
Dar e bine ca şi tu să ştii
că dacă toate astea ajung la o carte
de acolo
nu se mai află scăpare.

Nu înţeleg ce mi se-ntâmplă

MIJLOCUL CĂRȚII

Nu înţeleg ce mi se-ntâmplă

CERCUL

A fost cea dintâi revelație:
ne-au obligat să formăm un cerc
în curtea şcolii
ne lăsam greu
încă nu eram învățați cu perfecțiunea
au țipat mult la noi
l-am format în cele din urmă.

Învățătoarea se rotea pe dinăuntru
în sensul acelor de ceasornic
ca nu cumva roata noastră
scăpând din propria-i strânsoare
să facă pungi.
Directorul se învârtea şi el pe dinafară
în sens invers.

Nu există Dumnezeu!
A țipat la noi o colegă mai mare
şefa detaşamentului de pionieri
bătea la vreo paisprezece ani
noi nu aveam mai mult de nouă
Dumnezeu nu există!

Ce nu ne dau?
S-au speriat unii
Nu există deloc!

Cercul s-a strâns
ne-am înghesuit adică unii într-alții
nu ştiu de ce.
Plutea un nor mare deasupra
se fisura din când în când
de mila soarelui
el exista.

Cum exista de altfel şi şefa peste noi
pionierii
cu ochii ei mari
cu sprâncenele îndelungi
câtă durere
şi câtă privire fixă asupra noastră!

Repetați după mine:
Nu există niciun Dumnezeu!
Am repetat în cor
simțeam că dup-o cântare ca asta
putem scăpa la tenis cu piciorul.

Acum cine poate să spună şi singur?
Singur nu mai putea niciunul.
În cor fusese altceva
eram şi în cor şi în cerc.
De vorbea careva de unul singur
făcea şi un pas înainte
s-ar fi spart perfecțiunea.

Cine repetă acum după mine?
S-a încruntat şefa.

Avea ochi mari
negri
încurajați de puțin rimel
nu ştiu dacă o iubeam.

Unul din noi tremura foarte tare
era cel mai pirpiriu
a făcut un pas în față.
S-a înecat zicând că nu există
nu s-a prea înțeles ce
dar i s-a dat drumul la loc.

Colega noastră mai mare
şefă peste salba de cravate roşii
de sub bluza de uniformă
se înşuruba ideal
în lumina aceea înnourată
cu începutul țâțelor ei
cu toții ştiam de acum că ele există!

Atâta Dumnezeu am supt
din țâțele alea
peste câțiva ani
cât nu a supt nicio şcoală…
Toți băieții au stat la coadă acolo
toți
afară de ăl pirpiriu.
A vrut odată şi el
dar ea l-a plesnit:
Ai spus
şi jap!
Măgarule

că nu există!

ÎNTÂLNIREA

Atunci
la nouă ani
în ziua aceea cu soare puțin
venind acasă
m-am întâlnit ca de obicei
cu şeful de post
locuiam în clădirea în care muncea şi el
intra şi ieşea
apoi pleca
munca rămânea acolo
în cămăruța încuiată
o auzeam cum geme din când în când.

L-am salutat de departe:
Nu există
am aflat, să ştiți că nu există!

Ce să nu fie, mă?
Dumnezeu.
Şi ce treabă am io bă, cu ăsta?
Ne-au spus la şcoală
ne-au pus să facem un cerc
s-au învârtit şi prin fața noastră
şi prin spate
unul mergea încolo
altul venea...

Cine vă conduce pe voi acolo?
A fost o colegă mai mare
Comandanta de la...
Ce colegă, mă?
Ai ajuns tu să ai colege?
Păi ce, n-ai şef,
n-ai învățătoare, n-ai om de serviciu?
Ba da!
Vezi că ai? Atunci de ce spui că n-ai?

Dar eram în cercul ăla toți pionierii şi...
Va să zică n-aveți un şef!
Ia să mă pun io cu nişte des...
Dinastea
...cinderi pe voi
dacă tot ziceai că nu există
de cine să ascultați...

Nu, să vedeți, altceva nu există
Au pus-o pe colega noastră să ne spună că...
Ce colegă mă, cum, a cui?

E mai mare decât noi
are o bluză şi se văd...
Are nişte sprâncene lungi
aşa... foarte lungi.

Am spus io că n-aveți pe nimeni peste voi!
Auzi la el, colegă cu sprâncene...
Da' o tablă a-nmulțirii nu pun ăia pe spinarea voastră
o joardă, ceva?

Dădeam să plâng.
Lăsați-mă să vă spun ce nu există...
Nu mă interesează bă, pe mine ce nu există
mie să-mi spui cine vă comandă!
Adică cu aia cu sprîncenele
să nu te mai prind
că altfel...
Ştii tu!

M-am ascuns repede-n casă.
Intrase şi el în postul de miliție.
Deschisese pentru asta un lacăt mare
şi trăsese deoparte un drug.
Şi am plâns singur pentru întâia oară
între dulap şi perete
am lăcrămat mult
şi aş fi vrut să coboare din cer
şi să existe.

A DOUA ZI

Am plecat singur spre şcoală.
Nu ştiu cum s-a făcut
că nu mi-am întâlnit prietenii pe drum.

Cam în dreptul primei biserici
m-a ajuns din urmă ea
şefa detaşamentului
şi m-a depăşit.

Mai repede
hai mai repede!

Îmi aruncase o privire
cu sprâncenele alea arcuite până jos
lăsând cu ele dâre în galbenul pulberii.

Ştii
m-am bâlbâit brusc
mai mult din pricina acelor urme
ştii
eu cred...
Cred că există!

Nu mai spune, țâcă!
Aşteaptă-mă după ore în livada din spate!

Lumina forma nişte cuiburi
în care sânii ei
trezindu-se încet din vis
au poposit pentr-o clipă.
Apoi s-a-ntors întinzând pasul.

Am tremurat până după ore
dar nu m-am temut să-i culeg
doi pumni de cireşe încă necoapte.
Trăgându-mă îndată la adăpost
din calea celor care aveau să facă la fel.

Mă va găsi?
Nu mă va găsi?
Parc-aş fi vrut să nu mă mai găsească...
Dar a dat de mine şi
îndreptând două degete în sus
a întrebat:
Povestea de ieri?
Şi-a făcut din palmele unite
un alt cuib de lumină:
Bune-s şi mai puțin coapte!...
Iar despre
(şi din nou s-a uitat înspre nori)
să nu vorbeşti decât cu mine
ai înțeles?

Am dat din cap că da
în timp ce ea clipea des
tot spre cer
ştergând o scamă de pe fața lui
cu umbra genelor care plutea

înalt
înalt de tot deasupra noastră.

PARTEA A DOUA

A MIRARE

Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă

SINGURA IUBIRE

Adevărata mea iubire
din fața râurilor mele de cuvinte
se dă uşor la o parte
lăsându-le să treacă
şi să suie muntele în şir indian
cu poverile lor nevăzute.

Timp în care eu şi ea
ne ținem de mână
Ca să putem păşi pe muchia abisului
să răzbatem prin crângul de maci
să călcăm valurile spumă după spumă
Cu umbrele căzându-ne în golul dintre ele
şi legănându-se ca nişte rufe bătute de vânt.

Pe când cuvintele în şir indian
poartă poveri de neînchipuit
încercând să suie muntele ca pe o pagină goală
din vârful căreia să spună totul.

Iar eu şi singura-mi iubire
 ținându-ne de mână
mergem la pas pe curburile spațiului
întinerim pe dilatările timpului.

Ea îmi şopteşte

ca să-mi smulgă un zâmbet
că datorită cuvintelor mele
există toate acestea
dar eu ştiu că ele mi se-arată
prin singură epifania ei.

O NOUĂ CURGERE

De la o vreme
după semnele care se-arată
râurile şi-au croit albii noi
legând bunăoară podul de vineri
de trecătorul din toamna trecută
şi lumânările noastre
de o căinţă nouă.

Iar curgerea asta nu încetează
şi nici nu o vezi
decât după ceea ce târăşte ea cu sine
clipiri de geamuri
ore îndelungi
duminicale
umbre prăfuite de cetăţi.

Dar râul îl auzi
cum se lasă uneori la vale
alteori cum porneşte în amonte
neajungând vreodată să răsfrângă cerul
nici să oglindească vreo stea.

Dar vuindu-ţi tot mai greu sub osul frunţii
de unde ca ploaie neaşteptată
legându-te de o altă poveste
va cădea.

Nu înţeleg ce mi se-ntâmplă

SPAIMA CEA MARE

Vine peste noi mai cumplită spaimă
şi decât glasul din munte
de nimeni ştiut
de toți auzit
rostogolind bolovanii la vale
până şi decât glasul acela mare
spaimă mai cruntă vine de la bucata asta de lună
ce s-a pornit a lăcrăma din icoană
răsărind şi iar răsărind
aşezându-ne câte o rază pe umăr
de parcă tocmai de lumină am avea noi nevoie
dar smulgându-ne oricum din prosternare
care cu fruntea-n podea
care împroşcați pe aurele sfinților.

În timp ce luna se-nnoieşte şi tot creşte
cu lacrimi atât de strălucitoare
că singure ne picură ele în adâncul ochiului
iar de acolo se aud cum cad
în abis
cu ecouri
silindu-ne să mărturisim totul
noi care habar n-avem ce-i aia mărturia
făcându-ne să dăm din noi
tot ce am visat mai ruşinos

tot ce am poftit mai neruşinat
şi numai cu beregata tăiată să fii
ca să nu înțelegi
că mărturia odată pornită
sângele tău nu va şti să-i pună capăt.

UN OASPETE DE SEARĂ

S-a aşezat la masă pe locul rămas gol
nimeni nu l-a văzut venind
nici nu l-a auzit
s-a-ntruchipat parcă acolo
din pâlpâirile asfinţitului
singuratic.

L-am salutat cu teamă
unii au făcut peste el semnul crucii.
Nu a pierit.
A rămas să coboare asupra noastră
ochii ăia ai lui neîntrerupţi
ca două judecăţi de chihlimbar.

Trebuie să fie vreun înger
trimis asupră-ne cu mântuirea
sau cine ştie
cu ispăşirea
poate mai simplu
cu tânguirea.

Numai că ce înger poate fi ăsta
ciocnind cu toată lumea
golind paharele până la fund
şi sâsâind o notă muzicală
în semn de urare.

O fi vreun şarpe
de-ar năpârli măcar
să ni se arate dureros de viu.

Atât de greu e de-ndurat tăcerea
că din fiecare din noi
se înalță ea ca un fum
cât să susțină cerul
ca el măcar să nu ne mai strivească.

Stă să se spargă cheful chiar acum
la răsărirea nopții
râd femeile a-mprăştiere
spre alte hramuri
alte resfințiri.

Dați-l afară
Jos cu mutra lui de venetic!
Băgați-i farurile-n ochi
şi puneți-l să jure pe a mă-sii!
Trântiți-i în brațe o muiere
să-l vedem de scapără a om
înfigeți-i pistolul în piept
şi clarinetul în tâmplă
băgați-i icoana sub nas
şi cântați-i pe la urechi!
Ziceți-i de cătănie
ziceți-i şi de călugărie!

Că vedenie de bună seamă nu-i

câtă vreme nu trece prin el
niciun dinte de la furculiță
iar amintire nu e nici atât
că nimeni nu a plâns recunoscându-l
regretându-l.

Doar nufăr de n-o fi capul lui
tot legănându-se floare galbenă
când doi țigani îi suflă în trompete
de-a dreapta şi de-a stânga
acolo
pe locul ce fusese odată gol.

Că şi golurile astea cât de adânci
or fi având izvoare ascunse
cât să-mpingă chipul omului deasupra
lăsându-l o vreme să se poarte pe ape
şi orbindu-ne cu oglindirea lui.

GROAPA

I-am strigat de departe paznicului
să deschidă larg poarta
şi să mă lase să trec
să nu mă oprească pentru hârtii
ca nu cumva povara
una foarte grea
să se clatine şi să-mi cadă de pe creştet.

Mă privea uluit.
Sarcina nu o vedea
dar pricepea ceva din mersul meu egal
apăsat
din ținuta mea
veneam drept ca o linie
hotărît să nu mă odihnesc până la capăt.

Am trecut de poartă
şi nu m-am oprit
decât la masa de piatră din mijlocul curții.

Ce ne aduci?
Nu şi-a putut stăpâni paznicul mirarea,
că nu se vede nimic!

Uite :
groapa asta mare cât casa.

Marginile ei trec de marginea mesei
dar se ține bine.
Nu te mira că n-o vezi!
Am scos totul din ea
nu mai are nimic pe dinăuntru
doar forma asta revărsată
ca Marea Baltică
o mai ține în viață.

Am tot săpat şi iar am săpat
aruncând pământul şi pe malul din dreapta
şi pe cel din stânga.
Mi-ați cerut să vă scot Sfântul la lumină...
Nu l-am găsit.
Iar pământul moale
nici pe acela nu-l mai am.

Era umed şi cald
dădea aburi în aerul rece.
Mă scufundam tot mai tare
cu cât pământ scoteam mai mult
vedeam doar malurile cum cresc
şi aburii cum ies din ele.
Iar de la o vreme
nu le-am mai văzut.

Nu că aş fi ajuns foarte adânc
dar aburii ieşind din clisa umedă
topeau totul
sorbeau malurile-n fumegarea lor.
Plutea din tot ce fuseseră ele
un fel de nor pe cer.

Am rămas cu groapa asta
şi v-am adus-o s-o vedeți.
Mâna v-o puteți trece prin pereții ei
care se află aici
cam atâta de înalți
cât copacul de colo!

Moaştele Sfântului nu le-am găsit.
Sau or fi plutind acum asupra noastră
mirându-se la noi
din norul acela.

CA-N VIS

Vin peste noi ăştia cu realitatea
că numai ea există
când dau ei din mâini asupra lumii.

Au şi o talangă
să ne intre bine-n cap dovezile
şi e chiar aşa:
totul se vede şi totul sună.

Că dacă noi stăm tot timpul şi visăm
nu avem de unde să gustăm
şi struguri, şi aghiazmă,
şi femei
mai cu seamă femei.

Le-au urcat pe scenă pe vreo patru.
Au dat fetele din mâini
au ridicat şi piciorul...
Era ca-n vis
atâta doar că le simțeam parfumul.

Un parfum amar
dogorâtor
de timp frământat îndelung
ca jocul să poată fi arătat cu degetul
şi ca dincolo de adevărul ăsta

Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă

nimic să nu mai existe.

ICOANĂ PE LEMN

Să mă desenez
aici
pe gardul de la stradă
alegând o ulucă mai lată
dar nu cu mult mai înaltă ca mine.

Să iau cărbunele ăsta
şi să întind câteva linii
apoi mai multe dungi.

Bravo!
Aduce a om ce se poate vedea
ori va aduce într-o zi
numai ploaia de n-ar cădea
să mă şteargă de sus până jos.

De bună seamă ploaia
nu aerul
căci numai ea ne poate uni
lipindu-mă pe mine peste mine
ca să apăr cu trupul desenul acela
să-l umplu de culori
să-l lustruiesc.

Iar ploaia vine într-adevăr
eu mă lipesc de scânduri

una sunt cu chipul zugrăvit
cine să ne mai deosebească?
Singuri ochii lemnului spun adevărul
trecând prin mine ca nişte găuri
şi gândindu-se la cu totul altă moarte.

ÎNSOȚITOAREA

Se ține de mine la o oarecare depărtare
ca o asfințire îndelungă
oglindită
doar de pleoapele voastre când trece
căci de aceea simțiți voi aşa
un fel de pudoare
un nod în gât
şi strângeți în pumn ofilite
batistele
bancnotele
mănuşile
tot ce până astăzi vi s-a dat
şi vi se va mai da.

Iar după ani
rana deschisă e-n acelaşi loc
dar nimeni să tragă înapoi tăişul din ea
nimeni odată cu lama
să facă să lucească voia sa.

Iar însoțitoarea se prelinge încet
în pas cu mine
nevăzută
ghicită doar din încruntările voastre
din tot ce îmi ascundeți.
Şi din tot ce vă place

că şi plăcerea asta a ajuns o ruşine
şi nu mai poți să urli de dragul ei.
Vă-ntunecați la față
vă chinuiți cu înfrânarea
zilele v-au ajuns un coşmar
vă abțineți si-n somn
când atât de bine v-ar cădea să mă faceți bucăți
bucăți-bucățele
iar prin asta
spaima voastră de-a sfârşi în lacrimi
să se mai spele.

Dați mereu din cap că nu îmi vreți răul
temându-vă şi de mila din voi
că-n revărsarea ei
v-ar purta atât de departe
că n-ați mai şti cum să vă întoarceți acasă.

Iar acolo
prin străini
s-ar putea să dați de pomană
împuținându-vă şi aducându-vă aminte
că fiecare zi se umple cu o pâine
nu ca aici
cu hârtii
care sunt calde
nu proaspete ca pâinile
căci sunt aceleaşi hârtii
ajutându-ne să existăm
am fi nimic fără ele.

Şi nu mai avem nevoie pentru însoțire
decât de umbra depărtării
care să şteargă de pe fața noastră
nu de pe una singură
ci de pe toate fețele
orice urmă
ca nimeni să nu ne mai caute.

MULȚIMI

Am condus o vreme o sumă de oameni
se zice c-ar fi fost mulți.

Numai că erau din cei mai puțin întregi
chinuiți de ei înşişi
că de ce?
Că din care pricină?
Că până când?...

Că le lipseşte o mână
o-ncurajare
un ochi
o iubită
o mie de lei ca să fie fericiți...

Ba norocul le lipseşte
apoi o zi din calendar
o umbră în plus.

Că de ce nu le dau eu?
Umbre n-oi fi având de unde
dar...

Dar femei le-am adus.
Le-au ținut predici:
Că de ce se culcă ele pe bani
în loc să-i iubească pe ei

aşa cum or fi fiind
că şi-ar face şi ele pomană...
Alea au zburat ca din puşcă
lăsându-i s-adulmece-n aer
Nourii lor de parfum.

Am tras de ei spre dreapta
apoi înainte
pe urmă spre stânga.
M-am înhămat la-ntreaga adunare
târând-o încet în susul dealului.

M-au oprit urletele din urmă:
că-i doare capul
că nu-i de demnitatea lor...

I-am lăsat să lunece în vale
să se-odihnească
au adormit pe loc
şi-au tot dormit

iar dacă n-aş fi împuşcat vreo câțiva dintre ei
ca ceilalți să ridice măcar capul
ar fi crăpat cu toții în somn.

UN SINGUR PUNCT

Joci
nu te opreşti
zornăi îndelung zarurile
şi le arunci
visând că vei da
într-o bună zi şase-şase
care de fapt
e însuşi Dumnezeu.

N-ai de ce să te temi
e chiar aşa
căci dincolo de două ori câte şase
nu mai există nimic
e capătul lumii
Zenitul jocului.

Dai de multe ori alte duble
dai uneori şi şase-cinci
ştiind că până la mântuire
nu e decât punctul acela
că Dumnezeu e însuşi punctul
urmărindu-te de undeva
din ascunzătorile lui
şi făcându-ți degetele să tremure
ca nu întâmplarea să fie
cea care-l aduce dinainte-ți.

PÂNĂ LA CINCI

Declarația dumitale nu are nicio legătură
cu ceea ce a fost.
Ceea ce este
nu e treaba noastră.
Vrem adevărul
numai adevărul!
Şi dacă nu vrei să ni-l spui pe gură
ți-l scoatem noi pe nas!

Şapte ani îți dau
dacă nu ne spui ceea ce ştim
şi ştii prea bine şi tu.
Dar vrem s-auzim totul de la tine!

Sunt totuşi mai multe adevăruri.
Doar ieri mergând pe stradă
am întâlnit vreo opt...

E unul singur
ți-o spun eu dac-ai uitat:
Adevărul din rugăciunea aia de grup
ai recitat-o în fața lor
ai complici!

Bine dar era un poem,
cu vântul palid al periferiei

cu asfințitul legănat de palele lui...

Ce poem poate fi ăla
când la fiecare şase fraze
strigați cu toții Amin
când rostiți facă-se voia nu ştiu cui
după fiecare refren?
Adevărul!
Număr până la cinci!
Altfel
şapte ani iei de la mine.

Unu!

A fost odată un tren
la nouă seara şi treisprezece minute
atunci pleca
dar el şi venea...

Doi!

Când l-au executat
nu a tras unul singur
erau cel puțin şase acolo
iar tatăl meu...

Trei!

Atunci
la cununie
ea a vrut să spună adevărul
că mă iubeşte

dar n-au lăsat-o.
I-au cerut să răspundă prin da sau nu...
Patru!

Iar poemul de acum
întrebați-i şi pe ei
prin el voiam să eliberez tot adevărul...

Cum?
Prin rugăciunea aia?
Cinci!
Umflați-l!

O ALTĂ LECTURĂ

Vine după toate semnele sfârşitul.
Vine câtă vreme ne obligă
să-l citim pe unul mărunt
şi orb care scrie doar ce aude.

Şi ce să pricepi tu de la ăsta
care scrie ce a fost înainte în cap şi la alţii
iar acum mocnesc şi la el
fleacuri nevăzute
vorbe atârnate
pe care le înşiră numărându-le pe degete:
apă, vis, varză, cer,
boală, fum, câini, mamă, tată
şi ce mai are el pe acasă.

Poate oricine trecând pe acolo
să-l întărâte cu orice
cu fumul de ţigară
cu cântece şi cu miresme
cu funigei pe la nas.

El scrie.
Şade-n cur înaintea lumii
mângâie bucăţele din ea
crezând că a pus mâna pe comoară.

Şi-ți trânteşte în față femei ce nici nu există
dar lângă care ai vrea să rămâi
ca să le sugi toate culorile.

Au ochi albaştri
ce coboară doi câte doi
ca nişte viermi de mătase pe tine
şi nu ştiu ce-ți fac amândoi până la urmă
că mătase ajungi şi tu
foşnitoare
în toate palele de vânt.

Şi acoperi
numai orbul ştie ce acoperi
că el umblă pe sub mătasea aia
cu degetele cu care l-a citit pe Don Quijote
de nu-ți mai vine să faci nimic
decât să taci şi să asculți.

URMELE CERULUI

Trec cu degetele prin el
îndelung
iar când mi le retrag
în loc să se holbeze vânăt la mine
prin spărturile rămase
răzbat stelele.

Ăsta trebuie să fie cerul
tresare reptila din creierul meu
şi hotărăşte să nu mai moară.

Că şi cerul atâta cât există
se ține după tine
oricât de încet te-ai târî peste pietre
te însoțeşte răbdător şi te acoperă
să nu ți se vadă bătăile inimii.

Iar cu toți norii ăia de sus
ba cumulus
ba cirus
nici nu se văd.

Că nu ştie nimeni cine arde
în focul din dosu-nvinețirii lui
şi nu-ndrăzneşte nimeni să scoată o vorbă
din cei ce au scăpat de acolo

că sunt şi din ăştia printre noi.

Îi recunoşti nu după mers
nu
ci după scris
unul amețitor
dând să te soarbă-n muțenia sa
ca orice albie secată.

Pe ei nu-i vezi
doar îi resimți prin preajmă
nici scrisul nu li se vede de la început
cum țârâie a ploaie săracă
prin praf
scurs din rătăcirile lor
prin nisipuri
dispărut pe dată în pământ.

De o viață de om e nevoie
să-l exhumezi
să-l descifrezi
şi să-i recunoşti albiți cum sunt
pe toți
doar după orbitele goale.

LIMBA NEVORBITĂ

A plecat departe din mine.
E tot ce rămăsese mai al meu
cartea aceea
într-o limbă nemaivorbită.

N-am vorbit-o nici măcar eu.
O simțeam în adânc
zbătându-se să se rostească
în versuri ruşinoase.

Le ocolisem întotdeauna
m-ar fi dat ele singure de gol
câtă vreme nu scoteam un sunet
visând să dispar.

Dar uciseseră şi dispariția.
Aveam nevoie de un munte de-ntuneric
să stau în dosul lui
nimenea nu caută acolo.

Mă arătasem gata să fug
neîndrăznind să mă uit la comoară
mă luasem după secături
mă tiranizaseră toți proştii.

Cu frumusețea drept în față

tremurasem
plânsesem ca să n-aud adevărul
amenințînd că mă spânzur
şi dând deja din funie
de mi l-ar fi şoptit careva.

Ba m-am ascuns şi sub pat
ca să arăt că nu exist
dar țipând la toți de acolo
ca nu cumva să uite
şi să se scape-n public despre mine.

Şi toate astea
din limba aceea niciodată vorbită
stăteau acum scrise într-o carte
alături de altele
ca atunci când tăceam în brațe cu ele
de nu ne ştia nimeni
şi nici cu sabia la beregată
nu ajunsesem să mărturisesc
că eu sunt aurora boreală.

CUVINTELE RĂMASE

Cartea plecată din mine
în limba aceea scrisă
dar niciodată vorbită
e de fapt o lungă rugăciune
altfel
n-ar şti să se-ndepărteze
nici să se-nalțe.

Cuvintele rămase în mine
chiar dacă nu fac nimic toată ziua
spre sfârşitul după-amiezii
însângerează pereții
atinse cum se lasă
de razele-asfințitului.

Bate vântul pe dinăuntru
ferindu-se de petele de sânge
şi făcându-le să geamă încet.

Sunt cuvinte ce visează să se facă auzite
iar de aici
ar putea să înceapă o nouă carte
care să mă lase să vorbesc
nu ca asta plecată din mine
cu vorbire cu tot
ce mă pune să dau întruna din mâini
înspre cer

de parcă aş fi singurul din lume
rămas să umple nesfârşirea.

ÎNDEPĂRTAREA

Am pornit pe urmele cărții mele.
Cuvintele rămase în mine
nu puteau trăi fără cele plecate.
Despărțite
un sunet nu erau în stare să scoată
nici unele,
nici celelalte.

Cele din mine
se târau după cele îndepărtate
atîrnam de ele
ca o nacelă pe deasupra mării.

Am ajuns într-o țară unde nu pusesem niciodată piciorul
dar mai fusesem pe acolo.
O recunoşteam după mormanele ei de lumină
sub care am aşteptat mult
respirând prin trestie
şi trăgând în plămâni cerul.
Visam să-l păstrez
şi numai ca să nu mă sufoc
i-am dat drumul în aer
deasupra luminii.

Am ieşit înotând de sub spuma de raze
dar țara a venit din nou peste mine
cu lacurile ei uriaşe

cu tramvaie huruind pe-acoperişuri.
O ştiam.
Făcusem din ea o poveste
şi-mi pătrunsese prin pori.

Cartea mea
şi pe ea o văzusem.
Îi mângâiasem cuvintele
mă culcasem cu ele
îndemnându-le să se lase scrise.

Am ajus-o din urmă în sfârşit
la căderea nopții
în dosul unei cârciumi
săpa o groapă mare cât o umbră.

Stătea cu spatele la mine.
Cuvintele mele şi cuvintele ei
se uitau în ochiul săpăturii.

Am pus mâna şi eu pe o sapă
ca să-i crăp capul cu ea
care pe care
şi prima pată de sânge din groapă
să oglindească cerul ca o apă.

SCRIIND

Scriu.
Asta mă salvează.
Sunt însă fleacuri
despre ceaşca de pildă din faţa mea
cu ciobiturile ei
descrise cu atâta migală
că nu se mai vede prea bine despre ce este vorba
las adică adevărul în seama cititorului
îi dau lui libertatea
să-l văd ce va face cu ea
scriu totuşi mult.

Teancurile de foi aproape că ating tavanul.
Nimic nu recitesc din tot ce-nchipui.
Mă maschează manuscrisele din toate părţile
ascunzându-mi grimasa la asaltul anumitor amintiri
nici că mai surâd din când în când
nu se prea ştie.

Rar mă ridic de la masa de lucru
unde uneori ce-i drept mai şi moţăi.
Frazele însă îmi supravieţuiesc.
E ca şi cum aş aţipi în amvon
iar amurgul din cuvinte
prelungit
m-ar menţine un timp deasupra adunării.

Aflarea asta-n treabă cu condeiul
mă mai calmează.
Nu foarte mult
doar cât să mi se pară că aud:
pe loc repaos, domnule profesor
pe loc repaos...

Iar în momentele de calm
tot de miracol mă tem
că va veni-ntr-o bună zi
anume să mă prindă cu sertarele goale
va scotoci prin toată casa
dând de-nțeles că scriitorul corectează
e în odaia lui
reformulează
s-a încuiat pe dinăuntru
pentru mai multă siguranță
mai multă linişte
şi ca să plângă.

DESPRE AUTOR

OMUL ŞI TIMPUL

Radu Sergiu Ruba este protagonistul unei experienţe umane inedite, dator fiind, în formarea sa, spiritului mai multor locuri şi mizelor a diverse angajamente. S-a născut la 14 octombrie 1954 în Ardud, judeţul Satu Mare. Şcolarizarea şi-a început-o în satul vecin Răteşti, continuând-o până la bacalaureat la Institutul pentru Nevăzători din Cluj, interval în care, pe la 11 ani, şi-a pierdut complet vederea ce nu fusese niciodată perfectă. A urmat studii de limbi străine, franceză şi engleză, la Universitatea Bucureşti. A lucrat ca profesor de franceză în sistemul preuniversitar, ca lector în programul Cambridge Standard English al British Council din capitală, ca inspector în ministerul educaţiei, responsabil cu învăţământul pentru elevii şi studenţii deficienţi de vedere. În această calitate, a înfiinţat patru şcoli de profil, două licee şi două postliceale de balneofizioterapie care funcţionează şi astăzi. A fost de asemenea consilier al ministrului muncii pe problematica dizabilităţii contribuind la adoptarea unor măsuri administrative şi a unor acte normative.

A făcut parte timp de 25 de ani din conducerea Asociației Nevăzătorilor, ocupându-se de programele culturale, de presă, de relațiile internaționale ale acesteia şi deținând funcția de preşedinte pentru nouă ani. Din pozițiile de conducere ale acestei organizații naționale, a reuşit să deschidă, cu sprijinul directorului Bibliotecii Metropolitane Bucureşti Florin Rotaru, o filială a acesteia ca unitate de producție de carte audio, şi-a dotat organizația cu o tipografie electronică braille aptă să producă pentru întreaga țară, a determinat digitalizarea tuturor cărților audio din fonoteca asociației, ajutat la îmbunătățirea sau salvarea vederii a zeci de pacienți într-un mare proiect oftalmologic şi a demarat construirea unui centru de reabilitare pentru persoanele care-şi pierd vederea la maturitate.

Din 1992, realizează, pe postul de Radio România Actualități, o emisiune săptămânală. Este de asemenea autor al unor emisiuni difuzate de Radio Europa Liberă şi Radio Europa FM.

A debutat editorial în 1983, la Cartea Românească, cu volumul de versuri *Spontaneitatea înțeleasă.* Au urmat alte patru cărți de poeme: *Iluzia continuă, Iubirea şi Orientul, Marginal* şi *Grația Dizgrația*. Ele au fost completate de două antologii de autor cu extrase din volumele amintite.

R. S. Ruba a realizat de asemenea selecții ale materialelor sale de presă, eseuri, articole, interviuri, grupate în volumele *Dialoguri şi eseuri*, *Scene, explorări, condeie*, *O mie de ani în o sută una enigme,* acesta din urmă scris împreună cu soția sa Nicoleta Ruba. Ca supremă datorie literară față de comunitatea de experiență existențială căreia îi aparține, a alcătuit două ediții ale *Constelației Homer*, o *Antologie a Scriitorilor Nevăzători din România*, prima apariție în 1996, iar a doua, mult revizuită şi îmbogățită, în 2017.

Ajungând târziu la proză, dar ocupându-se de aceasta cu precădere de la o vreme încoace, a publicat volumul de povestiri *Contrabanda memoriei* şi romanele *Demonul confesiunii* în 2004, reeditat în 2009 şi *O vară ce nu mai apune*, Ed. Humanitas în 2014. Acestei cărți în mare măsură autobiografice i s-a conferit premiul Radu Petrescu al Societății Scriitorilor din Bistrița-Năsăud, premiul pentru proză al Festivalului Poesis, Satu Mare şi premiul Ion Creangă al Academiei Române în 2016, iar în 2017, romanul a fost tradus în limba engleză la New York şi este în curs de traducere şi în italiană la Padova.

Autorul a avut parte şi de alte distincții pentru performanțele sale literare: premiul ministerului afacerilor externe al Franței pentru nuvelă, premiul Frontiera Poesis, premiul Fundației Gheorghe Ursu, premiul Asociației Scritorilor Bucureşti pentru volumul de versuri *Grația Dizgrația*, al revistei Convorbiri Literare şi al Jewish Braille Institute of America. I s-a decernat de către preşedintele României, Ordinul Meritul Cultural în grad de Cavaler în anul 2008.

Poeme, nuvele şi eseuri ale lui Radu Sergiu Ruba au fost traduse în franceză, engleză, bulgară, germană, maghiară, spaniolă şi arabă. La rândul său, scriitorul a tradus din literatura franceză autori precum Michel Tournier, Gilles Lipovetsky, Olivier Rolin, Nicolas Ancion şi Corinne Desarzens.

Sfârşit

Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
OCHIURI DE TIMP /5

THALES
În chip de cuvânt înainte /7
Acela /8
Aşteptarea /9
Călăuza /10
Foşnetul hârtiilor /12
Dedicația /15
Boala /17
Dansul miresei /20
Sălciile /21
Rugăciunea /22
O literă pe cer /24
Visul /25
Munca /27
Bocitoarea /29
Aproape de capăt /32
Poetul înnebunind /34

Scrisul /37
Scape cine poate /38
MIJLOCUL CĂRȚII /41

Cercul /43
Întâlnirea /46
A doua zi /49

PARTEA A DOUA
A MIRARE /51

Singura iubire /53
O noă curgere /55
Spaima cea mare /56
Un oaspete de seară /58
Groapa /61
Ca-n vis /64
Icoană pe lemn /65
Însoțitoarea /67
Mulțimi /70
Un singur punct /72
Până la cinci /73
O altă lectură /76
Urmele cerului /78
Limba nevorbită /80
Cuvintele rămase /82
Îndepărtarea /83
Scriind /85

DESPRE AUTOR
OMUL ŞI TIMPUL /87